

תת"ע (חדרה) 9995-12-22 - מדינת ישראל נ' מהראן אבו בכר

תת"ע (חדרה) 9995-12-22 - מדינת ישראל נ' מהראן אבו בכרשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 9995-12-22

מדינת ישראל

נגד

מהראן אבו בכר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[11.07.2024]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

1. בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 04.01.2023 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין - מסירה במעמד ביצוע האכיפה הנושאת חתימת ידו.

2. כנגד המבקש ניתן ביום 22.12.2022 דו"ח מסוג 'הזמנה לדין' בגין אירוע מיום 21.07.2022 בשעה 05:27 של נהיגה ברכב שרישיון הרכב פקע מיום 27.06.2020 (למעלה משנה), ובעוד תוקף רישיון הנהיגה של המבקש פקע אף הוא מיום 27.06.2020. בנסיבות אלה נהג המבקש ללא פוליסת ביטוח בתוקף.

3. בבקשה נטען כי המבקש מסר את הטיפול לבא כח עוה"ד רמי קבלאן אשר לא התייצב לדיון. נטען כי המבקש סבר כי בא כוחו יתייצב והנו אדם שומר חוק. הטעות באי ההתייצבות נובעת ממחדלו של בא כח המבקש. נטענו דברי זכות רבים לטובת המבקש בעיקר בהקשר פועלו בתחום הטיפולי הנפשי. נטען כי העונש אשר הוטל על המבקש הנו עונש מחמיר וכי תקופת הפסילה עלולה להשליך על פרנסת המשפחה כולה ובכך לגרום למבקש פגיעה ממשית המבססת חשש לעיוות דין.

4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בטענה כי הנאשם זומן במעמד ביצוע האכיפה, גם בע"פ. לעמדת המשיבה אין בנסיבות אלה הצדקה לאי התייצבות לדיון ומבוקש לדחות את הבקשה.

5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".
- בקשה זו הוגשה בשיהוי לא מוסבר של שנה וחמישה חודשים מעת מתן פסק הדין ובהעדר הסכמת תובע. טעם דיוני זה לכשעצמו שומט את הקרקע לביטול פסק הדין.
7. יתרה מכך - אף מן ההיבט המהותי דין הבקשה להידחות; על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).
8. לעניין אי התייצבות לדין, הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור זימונו כדן ובהגינותו אינו מכחיש זאת.
9. לענין אי התייצבות בא כח המבקש - "ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין.. יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים." (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו') (ההדגשה שלי - ד.ס.).
- הבקשה נעדרת אסמכתאות המעידות כי אכן המבקש שכר את שירותי בא כוחו בפועל, הדברים נטענו בעלמא וללא תימוכין. שנית - נקבע כי אין להטיל רפש בעורך דין קודם מבלי לקבל את גרסתו והתייחסותו. לעניין זה יפים הדברים הבאים שנאמרו ברע"פ 8013/13 מסעוד נ' מדינת ישראל (18/12/13): "אין זה מן המידה להטיל רפש בעורך הדין הקודם מבלי לאפשר לו לדעת על כך ולהגיב".
- ההלכה בענין בלבול או שכחה של עורך דין חודדה בהלכת איטליא שלהלן בקביעה הבאה: "נחזור ונזכיר בהקשר זה כי בשלב הדיון בבקשה הסתיים ההליך הפלילי, המבקש הורשע, ודינו נגזר. על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון (ראו רע"פ 418/85 הנ"ל [5]). דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו. עם זאת, כאמור, גם בנסיבות אלה, אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השנייה - שאי-היעתרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל, לדוגמה אם לא התייצב נאשם למשפטו עקב שכחה גרדא, אולם מבקשתו עולה באופן חד-משמעי כי בתאריך שבו מיוחסת לו עבירת תנועה הוא לא שהה בתוך גבולות המדינה כלל. בנסיבות אלה החלטה שלא לבטל את פסק-הדין תגרום למבקש עיוות דין, שכן אין כל ספק כי דיון ענייני באישום היה מוביל למסקנה שיש לזכותו." (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)).
10. לעניין חשש מעיוות דין - אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין" וראה שם, עמ' 5 פסקה 16. יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר ברע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).
- כפי שנגזר להלן, טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו').
11. באשר למידת העונש שהוטל על המבקש - מעיון ברישום התעבורתי של המבקש עולה כי המבקש אשר אוזח ברישיון נהיגה משנת 2013, צבר לחובתו 15 הרשעות קודמות ביניהן 5 עבירות דומות של פקיעת רישיון רכב ו- 6 עבירות קודמות של פקיעת רישיון נהיגה, נוסף לעבירות מהירות ואחרות. על המבקש הוטל בעבר עונש פסילה בפועל למשך חודש ופסילה מותנית בת 3 חודשים למשך 3 שנים תוך הפעלת ענישה מותנית קודמת אשר ניתנה בעניינו. חרף נקיטת בתי המשפט בצעדי ענישה מדודים כנגד המבקש, לא הפנים המבקש את האיסורים ושב והמשיך לנהוג ללא רישיון רכב ונהיגה בתוקף. סבורני, כי בנסיבות אלה, הענישה שהושתה הולמת ואף מקלה.
12. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.
- ניתנה היום, ה' תמוז תשפ"ד, 11 יולי 2024, בהעדר הצדדים.